

“JUDAS” De leugenkroniek van Astrid Holleeder (3)

De eerste aanslag op Cor (1996)

Over de dader: Sonja keek hem recht in het gezicht, het staat voor altijd in haar geheugen gegrift. *Toch vreemd dan dat de vermoedelijke dader niet door Sonja herkend werd. En dat terwijl hij wel degelijk herkend werd van beelden, gemaakt door bewakingscamera's, door zowel zijn ex-vriendin als door politieagenten die goed bekend waren met de verdachte. Door de pertinente ontkenning van Sonja werd deze man vrijgesproken ondanks meerdere aanwijzingen dat hij daar op dat moment in de buurt was. Het leek er sterk op dat Sonja niet wilde dat deze man erbij betrokken werd.*

Sonja bekommerde zich na de aanslag totaal niet om Cor, terwijl ze wist dat de dader al weg was, en rent met Ritchie in haar armen naar haar huis. Cor stapt uit de auto, maar hij was door zijn verwondingen gedesoriënteerd, zodat hij de tegengestelde richting uitliep. Na een paar honderd meter werd hij door burens opgevangen en naar huis terug gebracht. Daar ging hij verwaasd en hevig bloedend in het trappenhuis van nummer 22 zitten, totdat de ambulance was gearriveerd. *Waar was Sonja dan al die tijd? Ritchie was toch al veilig binnen bij haar moeder Stien? Was ze dan niet benieuwd hoe het met Cor was? Nog vreemder is, dat toen Cor werd opgehaald met de ambulance, Sonja er niet naar toe ging en ook niet mee ging naar het ziekenhuis. Nee, Sonja ging pas naar het ziekenhuis, toen ze hoorde dat de operatie achter de rug was en zelfs toen moest ze nog door Astrid worden overgehaald. Dat kon niet anders. Het zou teveel opvallen als ze ook dan niet naar het ziekenhuis zou gaan. Een vreemde reactie na een aanslag op haar grote liefde!*

Na de aanslag op Cor in 1996 zorgt Wim, samen met zijn vriendin Maaïke Dijkhuis, ervoor dat Cor met zijn gezin terecht kon in het plaatsje 'Le Lavandou' aan de Cote d'Azur. Wim gaat met Maaïke terug naar Nederland om uit te zoeken 'welke personen' er achter de aanslag op Cor zaten, omdat Wim ervan overtuigd was dat hij ook gevaar liep vermoord te worden.

Astrid dacht 'toen' dat Klepper achter de aanslag op Cor zat. Alleen geeft ze hier een heel vreemde uitleg van. Hoe dan ook, Wim heeft een groot bedrag betaald aan Klepper en Mieremet om de dreiging van nieuwe aanslagen weg te nemen, terwijl Cor de oorzaak van die problemen was. Astrid had hier een totaal andere mening over. Lees nog maar eens na welke rare ideeën deze strafrechtadvocate heeft over de uitvoering van het recht. Is het niet zo dat de politie een dergelijke zaak moet uitzoeken en zo mogelijk oplossen? Deze dame denkt dat ze een rol speelt in 'Penzoa'! Op het eind van deze episode komt Astrid weer met hetzelfde onzinnige verhaal om stemming te maken. Hij, 'Wim', wilde weten waar Cor verbleef? Waarom zou hij dat willen weten? Als hij iets had willen doen, wat dan ook, dan had zich toch de beste mogelijkheid voorgedaan in Frankrijk terwijl Cor aan het herstellen was. Wat me het meest intrigeert is de vraag waarom Sonja met haar bezoeken aan Cor stopte nadat hij vanuit Frankrijk naar België was vertrokken. Volgens Astrid was dat voor de kinderen die ze niet steeds alleen kon laten. Maar die werden toch steeds door moeder Stien opgevangen?

Amstelveen (1997)

Na een aantal weken regelde Wim via Willem Endstra een woning voor Sonja in de Anton Struikstraat, zodat ze in ieder geval met de kinderen een eigen plek had. Ze was blij met de steun en hulp van Wim. Hij liet haar, en dus Cor, toch niet helemaal vallen.

Sonja kon in Amstelveen een woning aan de Catharina van Renneselaan krijgen. Omdat Wim haar ook geholpen had met de woning aan de Anton Struikstraat vroeg ze hem mee te gaan. Hij klom op het afdakje van het huis om de woning van binnen te bekijken en vond dat het er goed uitzag. Hij adviseerde Sonja om de woning te nemen.

Dus eerst regelt Wim dat Sonja een eigen woning kan betrekken. Daarna neemt ze Wim mee om een woning te gaan bekijken waar ze met Cor gaat wonen. Maar een paar weken voordien dan? Toen stond Wim toch steeds bij Sonja voor de deur met de dringende vraag waar Cor verbleef?

Er was nog een ander probleem. De vorige huurder vroeg een overnamesom. Sonja had geld nodig en vroeg Wim om het geld dat ze van Cor, 'pikkie pikkie', had afgepakt en bij hem in bewaring had

gegeven. *Als ik het goed begrijp is 'pikkie pikkie' een eufemisme voor gestolen. Toch komt het me vreemd voor dat Sonja haar aanzienlijke 'gestolen' kapitaal bij Wim in bewaring had gegeven, Wim die ze, naar de woorden van Astrid, toen al niet vertrouwde en die hen constant terroriseerde.*

Cannes (1997)

Astrid beschrijft dat ze een jaar na de aanslag op Cor samen met Sonja noodgedwongen bij John Mieremet en Ria Eelzak op bezoek gingen. Maar alleen omdat die toevallig ook in Cannes op vakantie waren.

De dames waren gezellig aan het keuvelen met Mieremet, terwijl ze haar broer verwijt dat die hetzelfde doet. Overigens, het was niet Mieremet maar Klepper die de opdracht voor de aanslag op Cor gaf. Mieremet wist eerst nergens van af en ging samen met Wim op zoek naar de dader.

Leven na de aanslag (1996/1997)

Na de aanslag gingen Cor en Sonja gescheiden wonen. Cor in een vrijstaand huis in Vijfhuizen in de Haarlemmermeer en Sonja in Amstelveen, want Sonja vond samenwonen onverantwoord.

Wat hield Sonja toch van Cor. In ieder geval wel van van zijn geld. Daar waren afspraken over.

Wim krijgt alles in de schoenen geschoven. Op 6 oktober 1997 wordt er een inval gedaan bij Cor van Hout en in het verlengde daarvan ook bij Wim Holleeder op verdenking van hasjhandel, witwassen en deelname aan een criminele organisatie.

Astrid reageert boos en geïrriteerd omdat Wim haar belt voor juridische bijstand omdat hij zijn eigen advocaat Bram Moszkowicz niet kan bereiken. Let wel, Wim had niets met de drugshandel van Cor te maken, maar Astrid houdt Cor de hand boven het hoofd en laat haar broer vallen als een baksteen. Alle (mis)daden van Cor worden vergoelikt en/of bij Wim in de schoenen geschoven.

Om nog even terug te komen op het 'consigliere' zijn van Astrid. Zij had er blijkbaar geen enkele moeite mee om het 'kort geding' in de zaak van Cor van Hout bij te wonen. Ook na de deal die Cor gesloten had met Fred Teeven trad ze als advocaat op voor Cor. Anders dan bij Wim was ze nu niet boos, ze gaf hem zelfs een kus. Is dit werk en privé gescheiden houden? Het is toch Cor die steeds weer alle ellende veroorzaakt? Niet alleen voor Wim, maar ook voor Sonja en haar kinderen.

Astrid stipt nog even aan, ook weer zonder bewijs, dat Holleeder zou lekken naar de politie, via 'zijn petten'. Waarom zou hij? Hij wist toch niet waar Cor zat? Hoe wist hij dan wat er allemaal gebeurde in Vijfhuizen? Via zijn petten? Dan had hij niet hoeven te lekken. Er was inderdaad een lek vanuit Vijfhuizen, iemand die contact had met de politie, maar dat was Wim niet!

Rob

De naam Holleeder trok als een magneet nieuwe cliënten aan: “Ben jij echt een zus van Willem Holleeder? Wauw, wat geweldig, hij is mijn idool.” Het imago dat Wim met name onder zijn wat lichtere collega's had, straalde positief op mij af. Ik had nog nooit meegemaakt dat mijn naam niet tegen, maar voor me werkte.

Hier komt toch haar familieband met Wim haar wel goed uit. Als het wat oplevert distantieert ze zich niet van hem. Gelijk daarop regelt Wim voor haar een plek bij het advocatenkantoor van Vincent Kraal, omdat zij in breder verband wil gaan samenwerken met andere strafrechtadvocaten.

Ook bij het nieuwe advocatenkantoor toont ze haar ware aard door 'stante pede' een verhouding te beginnen met een collega die al snel resulteerde in een relatie en samenwonen.

Om zich in te dekken, zodat die relatie, een mede-advocaat, later niet zal gaan getuigen dat er niets aan de hand was in de verhouding tussen Wim en zijn zussen, vertelt ze maar gelijk dat alles in het geheim besproken werd, zodat hij niets zou merken. Ook nu weer werd ze steeds bedreigd, maar helaas werd er niets opgenomen. Het enige bewijs dat ik zie is een broer die voor haar klaar staat.

De ontvoering van Gerard (1999)

Nu volgt het spannende verhaal over de ontvoering van haar broer Gerard door twee personen die zich voordeden als politieagenten en haar rol daarin. Zij ging mensen afbellen of ze de politie moesten inschakelen. Volgens Astrid stuurde ze Sonja met haar toenmalige vriend Rob, een ex-

smeris en nu advocaat, naar in Amstelveen om aangifte te doen. Volgens haar belde Wim, die door Gerards vrouw 'Lydia' was ingelicht, naar Sonja om te vragen wat er aan de hand was. Gerard is ontvoerd. Ik ben nu op het bureau om aangifte te doen, antwoordde Sonja.

“Wat? Niks ervan! Weg daar! Geen aangifte doen!” reageerde Wim.

“Oké,” antwoordde ze. “Kom Rob, we moeten weg.”

“Maar we moeten nog aangifte doen, er komt zo iemand aan.” zei hij verbaasd.

“Het mag niet, kom we gaan,” zei Sonja en liep weg

Dan volgt een heel verhaal dat als Wim iets zei, moest hij daar ook naar luisteren. Zij allemaal.

“En Gerard dan? Wat als er wat met hem gebeurt?” vroeg Rob me vol onbegrip later op de dag.

“Dat is Wims beslissing. Sonja beslist niet. Jij ook niet. Jij mag je er niet mee bemoeien.”

Dan begint ze Cor de schuld te geven van de ontvoering van Gerard. Volgens haar zei Gerard tegen Cor. “Ik weet dat jij het was Cor. Ik hoef daar niet over te praten en ik hoef je ook niet meer te zien.” Astrid zegt ook: Volgens mij had Gerard gelijk en was Cor verantwoordelijk voor zijn ontvoering. Gerard had uren met zijn ontvoerders doorgebracht en ze van top tot teen kunnen bestuderen. Geen enkele ontvoerder had Gerard onder die omstandigheden laten leven, behalve als ze daar instructie voor hadden. Van Cor. Cor koos met zijn daad nadrukkelijk partij voor Van Essen in zijn conflict met Endstra, en dat plaatste hem tegelijkertijd recht tegenover Wim.

In tegenstelling tot wat Astrid schrijft is er wel degelijk aangifte gedaan van de ontvoering van Gerard. Dat is gedaan door Gerard en Marcel Kaatee, die na de ontvoering samen met moeder Stien, zus Sonja en Maaike Dijkhuis, de vriendin van Wim, naar het bureau zijn gegaan.

Het hele verhaal van Astrid over de ontvoering van Gerard rammelt. Ze geeft een totaal andere versie dan wat er echt gebeurde. De ontvoerders stelden zich niet voor als politieagenten.

Integendeel. Gerard werd wakker, omdat er een gewapende man in zijn kamer stond. De man sloeg hem met een pistool op zijn hoofd en zei: “tekenen”. Pas later kwam de tweede man erbij. Gerard moest met de ontvoerders mee naar zijn werk bij speelautomatenhal Molensteeg waar ze zijn baas, Marcel Kaatee, in zijn eigen huis, in het bijzijn van vrouw en kind bedreigden. Ook Kaatee moest een papier van lening ondertekenen.

Hierop namen ze Kaatee mee naar kantoor, moest hij de kluis openmaken en de weekomzet van meer dan 75.000 gulden afstaan. Later werden zowel Marcel Kaatee als Gerard afzonderlijk vrijgelaten. In het boek 'Verraad' van Jan Meeus, staat de reactie van Holleeder toen die om vijf over half twaalf met Marcel Kaatee belde:

De Neus was in paniek:

“Marcel, niet ernaar toe gaan. Niet ernaar toe gaan, ze gaan je pakken.”

“Ze hebben me bedreigd,” legde Marcel hem uit. “Ik moest geld halen. Dat heb ik gedaan en toen hebben ze Gerard los gelaten.” Marcel vertelde dat hij onderweg was om Gerard op te halen.

“Kijk uit dat ze je niet opnieuw pakken,” zei Willem.

“Aangifte doen. Eerst mijn broer ophalen, aangifte doen en dan eh...”

De Neus was in paniek geweest, maar nu zijn broer vrij was, probeerde hij de zaak onder controle te krijgen.

Gerard suggereerde dat Sam Klepper de opdracht gegeven had voor de kidnap. Willem geloofde daar niks van. “Weet je zeker dat het DAT is,” vroeg hij nogmaals. “Volgens mij wel,” antwoordde Gerard. “Dat gevoel heb ik. Tenminste dat werd mij duidelijk gemaakt.”

De jongere Holleeder kreeg bijval van Kaatee. Willem kon het niet geloven: “Dat is onzin, dat is allemaal onzin, onzin, onzin, onzin.” Hij belde met Maaike. Zij dacht dat Marcel en Gerard gelijk hadden. Sam Klepper had Maaike namelijk die ochtend gebeld. Hij wist al dat Gerard ontvoerd was. “Mmm,” aarzelde Willem. Dit kon niet waar zijn.

Holleeder vond dat ze aangifte moesten doen, Endstra had dat liever niet. Als eigenaar van de gokhallen besliste hij: het was uiteindelijk zijn geld. Kaatee raadpleegde advocaat Bram Moszkowicz. Uitkomst van het overleg was dat Gerard en Marcel toch aangifte zouden doen. De naam van Endstra zou niet worden genoemd, die van Willem Holleeder wel.

Tot vroeg in de avond bleef Willem bellen. Met Marcel en met Gerard. Of ze al naar de politie waren geweest om aangifte te doen?

Hoe moeten we dit verhaal nu plaatsen? Gewoon weer als een verhaal vol leugens, erop gericht om haar broer Wim zwart te maken? Feiten: de telefoongesprekken van Wim zijn getapt en in zijn proces ingebracht. De gesprekken bevestigen het verhaal zoals verteld door Meeus en eerder geplaatst in 'Vrij Nederland'. Wat nog meer opvalt is dat in die verhalen Astrid nergens voorkomt!

De tweede aanslag op Cor (2000)

We komen nu op het verhaal over Wim die bij Ritchie een pistool op het hoofd zet.

Hij ging achter Ritchie staan, legde zijn arm om zijn nek, haalde een pistool uit zijn zak en richtte dat op zijn hoofd, "Hé, lieve Ritchie!" riep hij. Hij keek mij aan en siste: "Vertel me waar hij is!"

Raar, dat zij hoort dat hij sist, maar Ritchie niet. Ook raar dat het om dezelfde Ritchie gaat.

De flapuit die aan de politie vertelt waar het verstopte geld van zijn vader ligt, maar tegen niemand iets zegt over iets dat toch een grote indruk op een kind moet maken: zijn oom die een pistool op zijn hoofd richt. Het is toch ongeloofwaardig dat als zijn oom een hand om zijn nek legt, hem roept en daarna tegen zijn tante sist, de jongen dan niet omhoog kijkt en het pistool ziet?

Astrid is altijd degene, en zij alleen, die alles hoort en ziet wat Wim aan 'slechts' doet. Niemand anders. Wim roept "Hé, lieve Ritchie," maar het kind kijkt hem niet aan. Moeder Stien is nu ook weer 'toevallig' in de keuken, dus ook zij hoort Wim niet roepen en sissen? Tegen iedereen horen we Wim op een lieve manier praten. Tegen zijn moeder, zus Sonja, broer Gerard, zijn neefje en nichtje, tegen Astrid zelf, maar alleen tegen Astrid toont hij ook zijn andere gezicht.

Of is het Astrid die zit te liegen? Is dat Astrids agenda?

Als alles zou kloppen wat Astrid hierover zegt, waarom hebben ze dat niet tegen Cor gezegd? Cor had geld en mensen om zich heen en zou zeker maatregelen genomen hebben als wie dan ook zijn kinderen zou bedreigen. En laten we wel wezen, Wim was al helemaal geen partij voor hem.

Het wordt nog gekker. Even later zou Wim weer een pistool op of boven het hoofd van Ritchie hebben gericht. Maar ook nu weer, Ritchie merkt niets. Ze komt nu met een opmaat, dat er een ander kind boven aan de trap alles had gezien? Maar waarom zegt ook dat kind niks tegen haar vader en moeder? Of tegen wie dan ook? Waarom vroeg Astrid haar niet of ze wat had gezien?

Volgens haar had Sonja tegen Cor gezegd dat het weer begonnen was. Wat was er dan weer begonnen? Het zou toch logisch zijn dat Sonja aan Cor zou vertellen dat Wim tot twee keer toe bij zijn zoon een pistool op zijn hoofd gezet had? Maar zegt Astrid:

"We vertelden Cor niet alles, vooral niet over alle bedreigingen, omdat we bang waren voor een oorlog waarin wij en de kinderen ook zouden sneuvelen, maar Cor wist dat Wim en Mieremet doorgingen. Ik begreep niet waarom Cor niets deed."

En wat blijkt? Wim was al lange tijd niet meer langs geweest, toen op 21 december 2000 Cor voor "zijn" woning werd beschoten. Cor riep gelijk tegen de politie dat Wim daarachter zat.

"Zijn woning? Het was toch de woning van Sonja? En Wim wist toch niet waar Cor was?"

Astrid komt dan met het verhaal dat hij het bewijs na 22 september 2002 kwam brengen. Ze vertelt dat kort na het interview over 'De bankier van de onderwereld', bij John van den Heuvel werd ingebroken. Volgens haar hadden Endstra en Wim een paar 'Joegoslaven' bij Van den Heuvel naar binnen gegooid. Zij zegt dat Wim haar een print van de aantekeningen die Van den Heuvel had gemaakt liet lezen, dat hij in 1996 de woning aan Mieremet en Klepper had toegewezen.

Is er echt iemand die dit gelooft? Het waren niet Endstra en Holleeder die lieten inbreken bij Van den Heuvel maar Mieremet. Die had hier opdracht voor gegeven omdat hij tijdens het interview verscheidene keren zijn mond had voorbijgepraat. Hij wilde voorkomen dat Van den Heuvel hier verder over zou publiceren. En wat toegewezen? Holleeder was meer de loopjongen van Klepper en Mieremet. Die gaf geen opdrachten aan hen. Ze gebruikten hem als tussenpersoon.

-wordt vervolgd-